ANUL VII. - No. 7
1 Februarie 1931

„Hristos, Regele, Naţiunea"
„România a Românilor"

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „A R D E A L U L"
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL VII. — Nr. 7

Cluj, 1 Februarie 1931

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

Un studiu mult aşteptat

Zilele trecute am primit din partea autorului: *„Studii economice-politice (1890—1930). Cu o introducere de A. C. Cuza"*. Am citit, fără întrerupere, „introducerea", cuprinzând 91 de pagini la un volum de peste 800 pagini, *„închinat apărătorilor luminaţi ai ideii de naţionalitate în politica economică românească"*.

Constat dela început că termenul „introducere" constitue un exces de modestie faţă de ceea ce cuprinde. Mai potrivit ar fi fost, studiu. Şi încă un studiu luminos, care conduce pe cititor într'un domeniu ce se cerea de mult să fie tratat. In adevăr, intelectualii români, cari vor fi citit felurite studii şi scrieri de polemică, în chestiunea jidovească, vor fi simţit de sigur lipsa unei lucrări de sinteză, în care să se oglindească lupta ideii de *naţionalitate* contra rătăcirii teoretice a ideilor de „umanitate şi liberalism" pe tărâmul economic, în ultimii 70 de ani din viaţa statului român. Nimeni nu era mai indicat a trata această chestiune ca Dl. *A. C. Cuza*, nu numai ca luptător naţionalist-creştin, care a dat mişcării noastre o doctrină desăvârşită, dar şi în calitate de economist care timp de trei decenii a adus o deosebită strălucire catedrii de economie politică dela Universitatea din Iaşi. Lacuna ce simţim cu toţii, astăzi este împlinită.

Ii mulţumim, pentru-că deschide o pagină nouă din istoria politicii româneşti, şi anume, cea mai interesantă, cea mai instructivă de care nu s'a ocupat nimeni până acum: latura economică a chestiunii jidoveşti, în politica noastră de stat, de când am apărut la orizontul vieţii internaţionale, dela Unirea Principatelor până astăzi.

Dată fiind calamitatea învaziei jidoveşti, cu acapararea târgurilor din Moldova României mici, cu înmulţirea îngrijorătoare a Jidanilor şi descreşterea populaţiei româneşti, strâmtorată şi isgonită din mijloacele ei de existenţă, ori-ce Român luminat şi patriot avea să şi pună întrebarea: care vor trebui să fie *„directivele politicii economice româneşti"* faţă de noua situaţie.

Urmărind răspunsul ce rezultă din declaraţii oficiale, scrieri, atitudini şi fapte înregistrate din timpul domniei lui Cuza-Vodă până azi, Dl. A. C. Cuza ne poartă, cu măestrie de istoric, prin luminişurile salvatoare şi întunecimile periculoase, între cari s'a sbătut societatea românească în ultimii 70 ani.

Din luminişurile bunului simţ românesc s'a înălţat radioasă, ca o moştenire neperitoare a experienţii noastre istorice, ideia *de naţionalitate* susţinută de fii ai neamului de pe întreg întinsul pământului strămoşesc, spre a se face şi în acest fel dovada unităţii de gândire şi simţire a sufletului integral românesc.

Ideia de naţionalitate a fost susţinută dela Cuză-Vodă încoace de fiii Ardealului robit *Dionisie P. Marţian* (1829—1865) şi *Simeon Bărnuţiu* (1808—1864) îmbrăţişaţi cu neţărmurita iubire în Principatele Unite; a fost susţinută de Basarabeanul *Bogdan Petriceicu Haşdeu* (1836—1907); de străluciţi fii ai Moldovei precum *Vasile Alexandri, Vasile Conta, Mihail Eminescu, Alexandru D. Holban, Gh. Mârzescu*; de energici luptători ai Munteniei, cari au sărit în ajutorul Moldovei cotropită de Jidani.

Figurile, intrate în istorie, a acestor luptător ne apar în toată splendoarea talentului, erudiţiei, cugetării ori energiei lor pusă în slujba necesităţii de a îndruma politica economică a României mici spre ocrotirea iniţiativei şi muncii româneşti.

Din întunecimile periculoase ale curentului contrar, tinzând a impune statului român modern, abia începător, ideile de „umanitate şi liberalism", se ridică două figuri, pretenţioase şi presumpţioase, nu lipsite de talent, dar cu sufletul uscat şi pustiit de neîncrederea în forţele de propăşire şi viitorul neamului, din care au ieşit: Titu Maiorescu şi Petre Carp.

Ambii au purtat cu ei toată viaţa sentimentul negativ, sterp şi oarecum molipsitor al scepticismului faţă de perspectivele de consolidare şi înălţare a poporului român. Din acest fond rătăcit de cugetare şi simţire, fatal trebuia să rezulte şi nenorocita indicaţie de orientare, pe care au preconizat-o pentru ţară, în timpul răsboiului mondial, care indicaţie i-a fixat definitiv în Judecata istoriei noastre politice. Cu tot ascendentul ce-l exercitau asupra contimporanilor şi prin însuşirile lor proprii şi prin organizaţia politică a *„Junimei"*, aceşti fruntaşi „junimişti" nu au putut abate dela linia de conduită naţionalistă, opinia noastră publică, în răstimpul dela 1866 până la 1879, tocmai în vremea când s'a fixat situaţia juridică a Jidanilor în Constituţie. Nici la 1866, când ne-am făurit-o, nici la 1879, când am revizuit-o, nu s'a putut introduce în familia naţiei româneşti Jidovimea contropitoare şi parazitară, mulţumiţi ideilor lui Bărnuţiu, care de pe catedra Universităţii din Iaşi, a făcut şcoală şi mulţumită şcolarilor săi de talent şi energie, cari au ştiut să impună şi la 1866 şi la 1879 singura soluţie compatibilă cu interesele noastre vitale. Nu trebue uitat nici numele lui Alexandru D. Holban.

România mică îşi croise cadrul juridic, în care aşezase pe Jidani. I se cerea numai energia morală să-i facă a simţi aplicarea strictă a ideii de naţionalitate, adică de protecţie consequentă şi crescândă a elementului românesc în viaţa economică cu aşa efect, încât Jidanii, negăsând nici spaţii libere şi nici poziţii dominante de cucerit să fie constrânşi de aspra necesitate a se îndrepta spre alte me-

leaguri. Această politică economică, înfăptuindu-se tot mai adânc și mai efectiv, o dictau intresele noastre vitale. Dar pentru aplicarea ei se cereau două condițiuni: oameni de caracter și o concepție justă a economiei politice.

Oamenii de caracter i-a împuținat, până aproape de limita dispariției, politica de partid cu sistemul slugărniciei față de șef și al corupție, mântuită abil și fertil de Jidani.

Concepția justă a economiei politice nu au avut'o nici conducătorii noștri oficiali, nici cei chemați să o răspândească de pe catedre. Și pentru unii și pentru alții, economia politică era și încă este „știința creiării, distribuției și consumației avuților", independent de nație și patrie. Și această ideie, așezată pe fundamentul fals al umanitarismului și liberalismului, au căutat să o aplice și unii și alții, unui popor lipsit de cultură, de experiență în lupta pentru existență cum era și este încă poporul român dela întemeierea Regatului până azi! O mai profundă rătăcire, cu mai păgubitoare consecințe nu se poate înregistra. Cu atare politică economică era fatal să pierdem toate orașele Moldovei, cu toate isvoarele de bogăție: meserii, comerț, mică industrie în favoarea Jidovimei cotropitoare.

Acum după-ce culegem fructele amare ale propriei noastre netrebnicii și rătăciri teoretice, nu ne rămâne decât să se întoarcă guvernanții și specialiștii în materie, la singura definiție mântuitoare pe care o dă Dl. A. C. Cuza economiei politice, nu numai pentru a corija o teorie, ci mai ales pentru a-i impune aplicarea practică, și anume: *„Economia politică este știința legilor și factorilor, cari stăpânesc poporația umană în raport cu mijloacele de existență, având ca scop cunoștința și conducerea luminată a economiei națiunilor"*.

Așadar, adevărata țintă a economiei politice este în primul rând să ne învețe cum să înțelegem și să conducem economia propriei noastre națiuni. De altfel, și știința germană, conștientă de datoria ce-i incumbă, numește această ramură de știință „National-economie"! Dacă așa s'ar fi înțeles, dela mijlocul veacului trecut, economia politică; și partidele politice, în acest sens, ar fi aplicat-o la guvern, desigur că România mică ar fi rămas stăpână, cu meseriașii ei, cu comercianții ei autohtoni, pe orașele Moldovei.

În vremea când erezia periculoasă a liberalismului economic, susținut de fruntași junimiști, cari se apropiau de guvern, își produsese nefastele-i consecințe, în luna Decemvrie 1886, se întorcea în țară dela studii Dl. A. C. Cuza. Imediat el înțelege falsitatea acestui punct de vedere și printr'o serie de studii, reproduse în volumul de care ne ocupăm, ia poziție precisă, curajoasă, independentă în contra liberalismului economic din propria-i grupare politică: „Junimea", în care se înscrisese ca membru. Agerul cercetător nu a înțeles să-și sacrifice convingerile științifice, dobândite prin studii sistematice, spre a-și menaja perspectivele de a ajunge. Alături de savant se ridică un caracter. Și și-a păstrat aceste prețioase însușiri, sporindu-le în liniștea cabinetului său de lucru și în vâltoarea luptelor politice, timp de 40 de ani, stând prin consequența lui impunătoare ca un îndreptar pentru cei slabi și un rar exemplu pentru tinerile generații.

Dela 1890 până azi publică o serie de studii economice, a căror lumină a adus și aduce mereu opinia publică la dreapta judecată, la convingerea că aplicarea doctrinei naționaliste în politica de stat a României este singura soluție mântuitoare.

Faptul cum se trezește și în țară și peste hotare conștiința generală în fața problemei jidovești, constitue o dovadă că Dl. A. C. Cuza a avut viziunea profetică a stăpânirii ideii de naționalitate.

I. C. CĂTUNEANU.

Episcopul Prohaszka Ottokár despre: „Morala creștină și antisemitism."

(Traducere din ungurește de: A. O. Mărcușiu)

„In fascicola de Martie a revistei *„SIONUL MAGHIAR"* e vorba despre primirea Jidanilor din punct de vedere științific. Acest punct de vedere științific, pe care s'a pus dl. redactor, ne prezintă religiunea jidovească în teoria sa, și demonstrează clar, că nu-i ce primi, pentrucă față de simbolul jidovesc nicăiri nu este acord general, nicăiri unitate în doctrină; peste tot obscuritate dubioasă, concepții suspecte, chiar netrezitoare de încredere, clauzule întortochiate și cărți sfinte inspirate de ura de specie. — Las însă rabinii să-și apere teoriile și pe ei; a apăra teorii și a le lămuri cu interpretări, totdeauna e mai ușoară problemă, decât a vrea să arunci umbră pe opiniile ce se validitează în practică și morală, pe principiile întrupate în viață și fixate în fapte concrete. Că judaismul ce este, vedem în domeniul social, și pe terenul moravurilor. Iudaismul ca toată religia și filosofia, în domeniul moral și social se va arăta aceea ce este cu adevărat în sine. De aceea cine vrea să primească Jidanii, acela să privească în față morala jidovească, după cum aceea se validitează pe tot pasul în viață: și atunci nu va fi silit să frecventeze școala lui Maimonides sau a oricărui altfel de rabin posomorât, ca să învețe ce-i judaismul.

„In definitiv în domeniul social se încing luptele decisive și finale ale principiilor; întrucât însă se extinde azi cea mai generală și imediată experiență, luată din viața socială, nu răzbim a accentua, că: *morala judaică este adevărată înjurie a culturei creștine, prin care înjurie această cultură creștină necondiționat se ruinează, dacă nu aruncă afară din sine veninul;* așadar *statele creștine nu-i permis să primească jidovimea, ci trebue să se apere de ea, unde numai și cum se poate, să se debaraseze de ea.*

„Aceasta în general o justifică ușor, și numai o privire peste patria noastră; dar abcesul judaic deja a ros până la schelet poporul creștin și partea cea mai mare a națiunei a dus-o la sapă de lemn. *Jidovimea peste tot e abces, care învenineazâ moralitatea, cu deosebire în lumea de afaceri.* Devalvează nivelul moral și *ridică corupția* la modă generală. *Falșifică conceptele morale, neagă orice lege și idee,* și neavând conștiință, *sugrumă fără de inimă jertfele, pe cari a reușit să le prindă în mrejele sale.* Pe acest povârniș întunecos și bestial umblă și dacă nu întreagă jidovimea — căci doar și printre dânșii sunt oameni marinimoși, precum și printre creștini sunt suflete semite, sugătoare de sânge, — dar pe această cale întunecoasă umblă caracteristicul spirit judaic, ridicându-se ca o pacoste aducătoare de pericol, nu numai față de unele națiuni, ci față

de întreaga cultură creştină.

„Mulţi oameni natural că citesc acestea, zimbind, şi le consideră de unilateralitate exagerată şi mentalitate obtuză. Alţii sufer şi revolta sentimentelor nobile umanitare din cauza unei astfel de jigniri a Jidovimii şi se ataşează la aceia, cari proclamă antisemitismul de blasfemia secolului XIX. Dar sentimentalismul subiectiv şi politica de struţ necondiţionat a eşuat... ca atare să luăm la mână disecarea marei şi dureroasei probleme:

„Mai întâiu în viaţa europeană de vest ne întâlnim cu două curente sociale puternice: *antisemitismul şi socialismul*, cari îşi datoresc fiinţa mizeriilor morale.

„Antisemitismul şi socialismul sunt două curente de viaţă — ce desvălue sbuciumul şi chinul societăţii apusene! Aceşti oameni sunt sinceri şi drepţi! Poate că sunt pătimaşi, agresivi, ba poate revoluţionari, anarhişti, — modul, forma nu o aprobăm, dar atâta e sigur că aceste două curente ne arată rana deschisă a societăţii apusene şi ne spun ce-i este şi unde doare. Să le credem, aceea pe dreptul o pretind dela noi! De altcum, de fapt, sus poate sta, la masa de lux, privilegiatul muritor al zecilor de mii, sau chiar de aur şi piatră poate să-i fie inima şi cufundat în înşelăciunea amăgirii moderne, acela, care în această chestiune trebue să creadă şi totuşi nu vede. Astfel de oameni întotdeauna vor fi; sunt osândiţi cu orbire. Pe aceştia curentul îi mătură, furtuna îi zdrobeşte; pentrucă s'au înfundat în instituţiile putrede ale trecutului şi nu ştiu să se plece, numai să se prăbuşească.

„De aceştia peste tot sunt şi să mărturisim pe faţă, în însăşi biserica încă e extrem de mare numărul acelora, cari voesc să se razime pe evanghelie şi urgitează decalogul; în realitate însă, acel decalog îl ţin totdeauna numai înaintea ochilor zdruncinaţi ai impilaţilor şi despoiaţilor, cassele werthaimiane ale jefuitorilor şi spolatorilor le aşează sub protecţia bisericii şi sub bolta cerească a moralei. Aceasta nu-i evanghelie şi nici creştinism! Asupriţii şi spoliaţii întoarnă spatele acestui fel de creştinism şi se înrolează sub steagul sectelor noui, aducătoare de pericol, cari corectează evanghelia şi aplicarea unilaterală a creştinismului. Dacă vrem, ca marea parte a omenimei, — spoliată de drepturi şi bani, care geme în sclăvia modernă, — să privească cu încredere spre biserică şi evanghelie, atunci să nu angajăm evanghelia în serviciul puterilor stăpânitoare şi să nu stăm strajă lângă prăzile mamonului; ci cu complectă libertate de conştiinţă, cu adevărat curaj apostolic, *să arătăm acele rele intolerabile, cari ruinează definitiv creştinismul*: întâiu prin aceea, că *introduc în societate principii păgâne-jidoveşti*; a doua prin aceea, că pe urma acestor principii *creiază pauperizarea în masse, amărăciune şi demoralizare*, cari zdruncină edificiul întregii culturi creştine şi peste o sută de ani cu siguranţă *ruinează totul.*

„Intre aceste rele se înalţă ca un turn: judaismul, doctrina morală judaică, spiritul jidovesc de afaceri.

„Să ne înţelegem bine! noi concepem antisemitismul ca o reacţiune socială, de afaceri, nu de rassă, nici religioasă. Antisemitismul este reacţiunea moralei creştine şi-a ordinei sociale creştine, şi ca atare este mişcarea cea mai îndreptăţită, pentru dovedirea cărui fapt ne angajăm!

„*Judaicul spirit de afaceri este asasinul moralităţii.* Această convingere trebue să ajungă la maturitate între noi. *Cine împiedecă validitarea acestui adevăr, face foarte rău serviciu culturei creştine.* Ştim că se află şi au fost întotdeauna spirite distinse cu cavalerismul idealismului, cari s'au închinat prieteniei jidoveşti; pe acest teren ne întâlnim şi cu numele celor doui Reichenspergeri, cari au scos spada în parlamentul prusian, pentru emanciparea Ovreilor. Dar aceşti domni, toţi, parte s'au înşelat şi de fapt mai târziu, şi-au retractat votul prematur şoptit de teorie, parte nu au putut trăi acel timp, când sămânţa aruncată s'a înmulţit. Istoria milenară a popoarelor creştine, care dela început, nu din preocupare confesională, ci din experienţă amară, a condamnat spiritul judaic, mai mult valorează decât sentimentalismul umanistic de estensiunea unei schioape de timp. *Imaralitatea Jidovimii, inconştienţiozitatea*, acea *ticăloşie*, care *n'are lege*, acel *spirit degenerat*, care despre bine, frumos şi virtute, are numai concepte denaturate, cari în realitate numai de satirizarea gândirii creştine pot să figureze, aceea *cruzime imorală*, ce consideră de inimic poporul creştin şi ca atare, în concurenţă, ţine de onest orice mod, de bun orice mijloc, care e potrivit spre *sugrumarea creştinismului*, — zic, această *mârşăvie morală* a fost dela început *cauza pentru care creştinismul a osândit şi înfierat Jidovimea. TERTULLIAN*, numeşte Jidovimea *„seminarium ignominae nostrae“*, *„răsadniţa înjosirii noastre“*. Cine este acel examinator atent, care n'ar putea spune aceste cuvinte şi despre cultura creştină a secolului XIX (şi acum a sec. XX), chiar cu un astfel de drept, precum mai de demult o scrie Tertullian despre cea din secolul al doilea?

„Pentru ilustrarea acestui adevăr servească şirele de mai jos.

„Jidovimea de aceea e abces pe trupul liniştit al creştinismului, fiindcă nu cunoaşte limită morală în câştigarea de avere.

„Modul modern de îmbogăţire a adus socialismul pe grumazul societăţii apusene. Acest mod este şantajul, săcătuirea. O nedreptăţire spăimântătoare şi permanentă care, cu necesitate matematică îngrămădeşte câştigul, produsul muncii omeneşti în buzunarul câtorva samsari şi 'n urmă în al Rothschild-ilor, înaintea picioarelor cărora şed sclavele lor desonorate, naţiunile creştine, şi între acelea ca prima *„cea dintâiu fiică a Bisericii“: FRANŢA.* Această gospodărie spoliatoare sparge orice organism, orice rânduială, atomizează popoarele, împinge edificiul social pe scara pauperismului, pe care scară va aluneca necondiţionat în abisul prăbuşirii şi a celei mai radicale revoluţiuni.

„Acest proces se petrece acum înaintea ochilor noştri. Se prea poate, că börzianerii Jidani, cari locuesc pe strada *Ring*-ului din *VIENA* şi pe Calea *Andrássy* din *BUDAPESTA*, despre aceasta nu prea visează; căci doar întreagă presa liberală demonstrează o reală blazare faţă de acest curent istoric mondial; cu atât mai amarnic însă îi vor da preţul.

„Conform concepţiei creştine proprietatea privată şi munca, asigură existenţa singuraticilor şi le face posibilă mai mult sau mai puţin complecta desvoltare a vieţii. Dar omul este nu numai individ, ci şi membru social; el trăieşte în organismul societăţii, dar poate trăi şi singur, potrivit naturii şi demnităţii sale, şi chiar pentru aceea munca şi acvirarea de proprietate trebue să fie adaptabilă în acest cadru; şi tot acel sistem economic, care subordonează individului, intereselor particularului, organismul social şi posibilitatea de existenţă a colectivităţii, destramă organismul, produce în o parte a societăţii

supraabondență, aglomerare, în cealaltă parte mizerie intolerabilă, anemie și istovire.

„*Jidovimea* nici când nu a avut această concepție creștină, fundamentală, de cultură; de aceea dintru început *e incapabilă să joace rolul călăuzitoarei de cultură generală:* principiilor sale foarte bine îi corespunde această situație, în care acum se ligărește disparat printre popoarele creștine spre blestemul și pedeapsa lor — ca bandiții, pirații și tâlharii, *nici când nu poate forma societate independentă ce trăește în sine, fiindcă trăește numai din produsul altora;* ei înșiși *nimic nu produc.* Jidanul *întotdeauna vrea să stăpânească peste celelalte națiuni*; și în istoria Testamentului vechi, al Jidovimii, ca predominant răsună acest ton ordinar, trupesc, bestial; spiritul semit, josnic usurpator al poporului, până la atâta a degradat supranația morală întemeiată pe promisiunile mesiane. *Ție să se închine popoarele, — înaintea picioarelor tale să verse aurul lor, să slujească ție toate națiunile, tu însă, fiul lui Abraham, tu ești în totdeauna și pretutindenea scurgătorul grăsimii și măduvei altora, risipitorul mărgăritarelor de sudori ale altora, bucură-te de soartea ta și nu-ți bate capul cu națiunile sclave!*

„*Așa stă judaismul de trei mii de ani față de popoarele păgâne și mai încoace față de cele creștine.* Principiile sale morale, credința sa întunecată și superstițioasă duc necondiționat la impilare. Spoliațiunea formează caracterul felului judaic de îmbogățire, care totdeodată e și signatura sistemului ce domineaza, așa că pe dreptul putem zice că sistemul economic liberal, care a creat socialismul, de trei mii de ani a fost depozitat în imoralitatea Jidovimii, și secolului XIX i-a revenit meritul, gloria că a adoptat ca morală economică, principiile judaice, cu respingerea creștinismului.

„Secolul XIX a devenit jidovesc în morala câștigării de bunuri; dupăce însă, morala creștină și nu cea judaică, a creat și susține până azi cultura creștină, cu invaziunea exagerată a elementului inimic, se otrăvește organismul și se prăbușește — precum se pulberizează stejarul, pe care vâscul într'atâta s'a împuternicit, că cea mai mare parte a sucurilor absorbite în coajă, nu mai alimentează crengile și frunzele stejarului, ci oaspetele intrus și parazit.

„*Cultura creștină nu se poate susține cu morală jidovească,* și morala jidovească să împuternicește pretutindeni, dar cu deosebire în sistemul economic, în consecință prin acest sistem economic jidovesc se va nimici cultura creștină apuseană. Pentru dovedirea afirmațiunii mele, de altcum foarte lămurite, chem în ajutor și autoritatea unui vestit pseudonim. Opera sa nici nu o pot recomanda în deajuns: titlul aceleia: „*JÜDISCHES ERWERBSLEBEN. SKIZZEN AUS DEM SOZIALEN LEBEN DER GEGENWART. Von Robert Waldhausen. PASSAU,* bei R. Abt.....

„Centrul tuturor străduințelor epocei moderne este problema socială. Țițina și totdeodată rana deschisă a acestei probleme sociale este jidovescul sistem de speculație. Națiunile creștine au cu totului tot altă concepție despre muncă și câștig, decât Jidanii. Morala creștină consideră munca de o problemă fixată de Dumnezeu, pe care trebue să o rezolve nu numai spre binele propriu, ci și spre al societății. Convingerea creștină nu poate permite, ca interesul privat să se validiteze nelimitat în detrimentul altora. Precum contactul personal aduce după sine folos reciproc, așa și circulația economică să fie spre folosul tuturor participanților. Un scriitor roman (*S. AMBROSIU*) astfel exprimă chiar frumos acest adevăr: „Precum schimbul de gândiri, de idei, e împreunat cu avantagiu reciproc, așa să fie atât unuia cât și celuilalt de folos, schimbul de bani și marfă". Pe când din contra, tot dânsul, astfel caracterizează concepția păgână și judaică: „Paguba altuia, Jidanul și Păgânul o privește de câștigul său". Și a ghicit-o; într'aceasta se ascunde șiretlicul judeo-păgânesc, al câștigului de bunuri. Covârșitoarea parte a Jidanilor întotdeauna speculează la deficitul altora, ca să se îmbogățească. Evident că în tulbure acela iasă deasupra, care se îngrijește numai de sine și care nu-și face scrupul dintr'aceia că strivește pe deaproapele său. Tot astfel e clar că acela rămâne înapoi, care e cu considerațiune și la altul. Și acum să înțelegem, *de ce se îmbogățește Jidanul așa de repede.*

„Isvorul a toată moralitatea este conștiința. La popoarele creștine conștiința se formează după doctrina lui Isus Cristos. Emanciparea Jidanilor, a căror concepte despre muncă și câștigarea de bunuri s'au împotrivit diametral opus cu principiile popoarelor creștine, a sdruncinat și ruinat întreagă societatea creștină. Concepția și inconștiențiozitatea judaică se înfig tot mai adânc în societate și falsifică conștiința morală generală. Sau trebue să renunțăm la susținătoarea culturei creștine, la conștiință și să devenim păgâni, sau la averea noastră și să ajungem cerșitori. *A emancipa pe Jidani în societatea creștină atâta înseamnă, cât a da aceaș libertate imoralității ca și moralității, aceleași drepturi inconștiețiozității ca și conștiinței.*

Atât, spre clarificare principiară.

„Dacă din lumea principiilor pășim pe pământul unguresc (N. R.: și întocmai astfel zicem noi că: pământul românesc), toată mușcătura de pământ, tot orașul și satul... ni se deschide înaintea ochilor ca scena tristă a pustiirii și jafului jidovesc: bogăția noastră o împuțesc și sângerează vampirii cămătăriei.... Ungaria este Eldorada cămătăriei jidovești; drept, că peste tot pustiește acest cancer economic; dar *BUCOVINA, GALIȚIA* și *UNGARIA* deja proverbial *gem în pumnul Jidanilor,* și vor geme, până când puterea socialdemocraților nu va zdrobi această cultură apuseană sinucigașă, și nu va deschide iarăși drum conceptelor evangelice despre muncă și mizerie. Ori cât de alarmantă să se pară această afirmațiune: trebuie să declarăm, că socialismul va fi corectivul creștinismului judaizat.

„Cămătăria jidovească pustiește pe tot terenul și în toate stratele societății, pustiește în vânzările de vite și cereale, în împrumuturi, industrie, comerț, prin tot soiul de falimente, licitări și lichidări false și frauduloase, reclame mincinoase, concurență etc. etc.

„Așa e spiritul judaic de afaceri! Gura poporului deja a învățat a șopti, că pe comerciantul creștin lipsa și concurența, îl constrânge să aleagă între aceste două: sau recurge la practice jidovești, sau falimentează. Astfel *moralitatea de afaceri în continuu trage scurta* și se face de batjocură prin succesele realizate pe căi piezișe, de ingeniozitatea și inconștiențiozitatea jidovească.

„Consecința egoismului moralei jidovești de afaceri este aceea perseverare diabolică prin care-și distruge definitiv jertfele, dupăce i-a reușit să le prindă bine în cursă.

„Sistemul judaic de îmbogățire chiar fiind fără limită și neînfrânat, prin considerațiuni altruiste, calculează rece, așteaptă, perseve-

rează, dar îndată ce i-a sunat ceasul e fioros până la groază. Despre aceasta nu-i suficient a citi: aceasta trebue văzută; trebue observată zădarnica svârcolire, de ani, a țăranului, care vrea să se desfacă de sub greutatea datoriei înmulțite artificial și a cametei istovitoare, ce leagă sfârșitul prăpastiei, cu lanțuri de fier, de grumazul său. Trebue văzut calculul rece, pânditor, cu care Jidanul lățuește pe încetul, dar sigur, jertfele sale și suge după aceea fără milă semn de compătimire, sângele omului distrus cu indiferentismul, cu care anatomul s'a obișnuit a diseca și îmbucătăți cadavrul. Consecința unei astfel de moralități comerciale va fi, *că banul și proprietatea repede se aglomerează în mâinile lor*, sau dacă proprietatea eventual nu o ocupă, fiindcă rentează puțin, lasă țăranul pe ea, și-i cuprinde totul afară de viața desbrăcată; lor le lucră, pentru ei sângerează, e sclavul lor.

„Altă consecință a spiritului nelimitat egoistic jidovesc este, că peste tot *se dedică la astfel de afaceri, cari rentează mai mult neîntrebându-se, ce zice la aceasta morala*.

„Imoralitatea judaică de afaceri, de cele mai multe ori e păcătoasă și infamă în însași marfa. Să ne gândim numai la *băncile, presa* și *comerțul de fete*, jidovesc... toate sunt abcesul și asasinul societății.

„Păcatul, seducerea, prostituția, comerțul și uciderea premeditată a sufletelor, toate acestea sunt produse din răsadința „moralei“ de afaceri jidovești. Dacă copiii familiilor distinse se abat pe căi rele, arareori ne înșelăm, dacă în căderea lor adulmecăm Jidan.

„Jidanul îi lifereazá calul, trăsura, ... câinii; el îi stimulează la desfrâu și viață imorală; el e mijlocitorul și „autorul“. Sub pretextul recâștigării banului apoi îl atrage pe tânăr la *jocul de bursă* și în câtiva ani e gata falimentul, averea a ajuns în mâna jidovească. Cine cunoaște relațiile sociale din *PARIS, VIENA, BUDAPESTA*, la tot pasul vede limpede această muncă îngrozitoare. La braț cu aceste apucături de ispitire umblă prostituția. Comerțul de fete, exclusiv, este în mâna Jidanilor și se bucură de *organizare internațională*. In astfel de afacere imorală nu putem căuta nici un strop de cinste; e la ordinea zilei, înșelăciunea, furtul, camăta, jaful în forme ne mai auzite; și un astfel de spirit murdar, saturat cu astfel de pestilențiale concepte morale conduce și azi de nas publicul în presă... pe când aceasta închide ochii la toate, legalizează morala judaică și sistematizează imoralitatea jidovească ce învenineazá cultura creștină.

„Dar până acolo am ajuns, că Jidovimea cutează a declara „in luce culture christianae“: că nu are conștiință morală.

„Cinstea nu-i altceva decât capacitatea de plată“, așa a definit „cinstea“ în Viena un börzianer, citat ca martor în fața Tribunalului; așadar cinstea este atâta cât: ban, *acela are cinste care poate plăti. „Cine-mi ia banul, acela-mi ia cinstea“* a spus *ROTHSCHILD N.* — *„Cu morală nu putem face linii ferate“*, zicea Jidovul advocat *NEUDA*, apărătorul baronului Ofenheim, în rușinoasa pâră de cale ferată. Așadar numai fără morală se pot face linii ferate..., ca Ofenheim, care numai cu înșelăciune și jaf a făcut linie ferată *căci* cu morală, nici nu ar fi putut face linii ferate, așa cum le-a făcut, cu câștig de atâtea milioane.

„Că Jidovimea nu are conștiință morală se învederează și deacolo că de ajunge vreun Jidan undeva în șlamastică pentru ceva delict flagrant, toată Jidovimea grohăe și pune în mișcare toate aparatele ca să-l scoață din noroiu. Presa, finanța, „știința“, „Alianța Israelită“, toți acești factori onorabili, nobili, gâfâe de incordare ca să împiedece cursul dreptului și al legii și să mușamalizeze lovitura amenințătoare, spre cinstea dreptății.... *); Jidovimea dovedește prin aceasta că despre dreptate nici în privința aceea n'are idee, în baza căreia vătămarea legii pretinde revendicare, iar fapta rea, pedeapsă. ....Când însă Jidovimea neagă necesitatea satisfacțiunii morale, totatunci se transformă în propagatoarea celei mai periculoase corupții. In lupta alor două concepții adeseori elementul mai rău ajunge în preponderanță și prin aceasta provoacă distrugerea popoarelor și prăbușirea de stat...

....*„Etica judaică nu cunoaște dreptatea și virtuțile morale; principiul său suprem este egoismul nelimitat; în consecință jefuește, strivește; și secătuește fără milă;* în materie *nu cunoaște deosebire între bine și rău: fiindu-i bun și cinstit tot ce-i aduce ban*: atât falsificarea de poliță și jurământul fals, cât și comerțul de pantaloni, hăinițe sau fete, — după cum a înfrăsnita-o și spune aceasta un agent Jidan, într'o pâră de samsar dela Lemberg: „ce treabă are On. Tribunal cu aceea că eu port comerț de hemeiu sau de fete?“ — și grație toleranței creștine: pe acest Jidan nu l-au linșat acolo numai decât! Morala judaică în cele din urmă nu cunoaște sancțiune, n'are conștiința, că vătămarea legii trebuie pedepsită și infracțiunea reparată.

„Intreb după toate acestea: ce să facă societatea creștină cu morala jidovească, a cărei principiu fundamental, obiect, sancțiune e adevărată tabula rasa? ce să facă cu aderenții acestei morale cari în inegalitatea de luptă — căci doar' conștiința totdeauna stă în inegalitate de luptă în privința succeselor cu inconștiința — zic, în neegalitatea de luptă necondiționat se urcă în grumazul cinstei, moralității și a culturii creștine? Să-i primească? Dar merg mai departe: să-i emancipeze? La această întrebare nu răspund; omul, pe care nu farmecul frazelor, ci comparația principiilor îl cvalifică spre o judecată corectă, nu-i avizat la răspunsul meu.

„Experiența amară pe mulți i-a silit să mărturisească sincer, că au greșit când fără selecționare au delăturat piedecile dinaintea Jidovimii și au deschis teren acelui val, ce bombardează nemijlocit acuma, peste tot, concepția creștină și prin presa, pe care a pus mâna, își recrutează din creștinătatea coruptă credincioase, dar funebre, trupe subsidiare, spre nimicirea culturei creștine. Intre aceste mărturisiri nobile, loc distins ocupă declarația Dr.-ului *REICHENSPERGER P.*, ce a făcut-o în parlamentul prusian, la discuția proectului legii școlare din 25 Ian. *1892*: „Trebue să constat, că cel puțin întrucât eu văd, în capul opoziției (în cea mai vitală chestiune a culturei creștine), înaintează *presa* liberală *jidovească*. Această presă urgitează școala comună, respective *școala fără religiune*. Dar înzadar am urmărit, nicăiri n'am dat de aceea, că în această presă *barem odată să fi țipat contra școalelor comunale jidovești existente*. Doamne ferește; aceste principii ce le propagă cu glas înalt, trebue aplicate numai la tinerimea creștină, mai bine zis, în contra tinerimei creștine. Numai dăunăzi au ținut întrunire învățătorii Jidani, și cu

---

*) Cum au făcut-o și în procesul omorului ritual dela Tiszaeszlár.

mare curaj și interes s'au ridicat pelângă aceea, că școalele comunale jidovești trebue nu numai susținute, ci și înmulțite. Gândesc că în toiul acestor fapte fac bine, dacă adresez Jidovilor un binevoitor protest. Partidul liberal jidănesc să cumpănească bine, că *firul răbdării poporului creștin deja și până acuma e foarte încordat, și că ușor se poate rupe*, și că atunci pot urma evenimente, pe cari nu voesc a le zugrăvi. *Fata viam invenient*, dacă respectivii rămân și pe mai departe pe acel povârniș pe care au înaintat până aci. Când presa jidovească a dorit să suprime orice interes catolic în lupta culturală, am avut ocaziune să-i atrag atenția, că eu am fost acela, care conform mărturisirii parlamentului *am suspendat și zădărnicit rezoluțiunea*, deja gata, a partidelor de atunci, în baza căreia au hotărît să sisteze dreptul de egalitate politică și civilă a Jidanilor. Mulțumita pentru aceasta de multeori am gustat-o deja. Azi nu ne temem de expectorațiile presei jidovești, numai aceea o repet și precaut repet: *să fie atenți, ca să nu se încurce*".

„Că și-au greșit calculele o dovedește foarte bine socialismul. Socialismul este propriaminte chestiunea jidovească; judaizarea spiritului de câștig, de comerț, de afaceri și teoria judaică de spoliațiune și jaf a introdus socialismul în viață ca o splendidă reacțiune. Bebel, Liebknecht și ceialalți râd antisemitismul, zicând, că nu numai Jidanii sunt Jidani, ci și creștinii sunt Jidani, când se închină sistemului economic modern. Ar avea dreptate Bebel-iștii, dacă antisemitismul ar lua la țintă rassa sau religiunea jidovească, dar aceasta nu o face; antisemitismul numai atunci e îndreptățit dacă urmărește sistemul jidovesc de îmbogățire, va să zică morala judaică. Și în aceasta privință, natural, antisemitismul veritabil se îndreaptă nu în contra rassei jidovești, ci în contra acelei spețe imorale, care — nască-se, fie din sânge jidovesc, fie creștinesc — se închină sistemului judaic de a câștiga banul, prin jaf. *Și acest antisemitism îl proclamă morala creștină, societatea creștină — orice instituție creștină, întreg creștinismul, dacă nu vrea să-și fie sinucigaș*.

„Știm că cercurile culte creștine, din cari ar trebui să iasă reforma, au devenit jertfa corupției jidovești, și că dela legiferare și guvern nu putem aștepta nimic pe acest teren. Ordinea socială creștină deja a dispărut. De fapt nimic nu observăm din ordinea socială creștină, ci spirtiul judaic stăpânește toată viața publică și cercurile culte, afară de vreo câteva onorabile, dar cu atât mai provocătoare excepțiuni. Nu ar exista chestia jidovească, dacă creștinătatea cultă nu și-ar fi renegat principiile și pe sine însași. Până ce Jidanii apără și pe cei mai abominabili criminali de-ai lor și le împodobesc păcatele lor grozave, până atunci deputații și bărbații de stat creștini nu se epuizează de atacurile la adresa creștinismului și 'n urma acestei imbecilități într'atâta se degradează, că se fac potriviți nobilului rol de a fi înhămați de catâri și măgari la trăsura Jidovilor, pentru transportarea banului creștin furat.

Dar conștiința de sine și simțul firesc al popoarelor nu se poate falsifica așa ușor ca judecata superficială a inteligenței decedate, desbrăcate de credință și crescute pe măsladul presei jidovești, și chiar pentru aceea nedreptatea săvârșită asupra popoarelor provoacă reacțiune, care restabilește echilibrul și recâștigă iarăși dreptate creștinismului apăsat și batjocorit.

„Să nu ne consideră nimenea răsvrătitori, nici profeți socialiști; după cum am amintit, acelea sunt fapte incontestabile. Dar două lucruri, foarte mult trebue să le evidențiez și pe acestea bine trebue să le cumpănească ori ce sociolog, ori ce păstor sufletesc, ori ce om, care poartă la suflet binele poporului:

„*Unul este*, că actualmente sistemul economic nu-i creștin, că repartizarea banului nu-i justă și după dreptate, că mare parte a capitalului nu-i în mâna posesorului legitim;

„*celalalt este*, să nu așeze nimenea biserica și morala bisericii creștine de strajă, de jandarm lângă cassele werthaimiene îmbogățite prin nelegiuita și judaica câștigare de bani.

„Vrea sistemul economic judaizat dela noi să vestim evanghelia și decalogul? Vrea să legăm de sufletul oamenilor să nu fure? Dacă aceasta o vrea dela noi, atunci lui î izicem mai întâiu: *Nu fura*; pentrucă atâta nimenea nu a furat, delapidat și jefuit, cât sistemul economic modern, judaic, liberal.

„Trageți domnii mei consecințele din aceasta ! Cum vom judeca moralitatea acelor bieți muncitori, cari fiind datori să lucreze pentru plată mizerabilă, „fură", adecă după obișnuita terminologie de până acum, zicem că „fură"? Cum vom judeca procedura acelor oameni, cari duc vreo câțiva saci cu grâu sau orz depe podul lipitoarei jidovești a satului? Morala creștină natural că în aceasta parte va fi întotdeauna rezervată, pentru că în validitarea dreptății s'ar dejuca și patima poporului ruinat și secătuit; dar în cele din urmă morala creștină nu-i oarbă, ca să nu vază ce-i strălucitor ca soarele, și nu-i așa fără de suflet, încât mulțimei exploatate să-i predice numai despre răbdare și despre marea valoare a sărăciei. Această sărăcie ce-o aduc hoții și tâlharii asupra omului, Sf. scriptură nicăiri nu o laudă; pentru că nu laudă sărăcia amărâtului jefuit, ce a căzut în mâna hoților, călătorind din Ierusalim la Ierihon, ci, da, laudă aceea sărăcie ce a recomandat-o Isus tânărului: Du-te și vinde tot ce ai și-apoi vino și mă urmează. Aceasta nu e aceea sărăcie ce ne-o încarcă liberalismul jidovesc asupra noastră.

Această poziție o ocupă morala creștină față de societatea modernă jidovească. Contradicțiile nu pot fi mai pronunțate și dușmănia ce pornește pe acestea încă va fi „pro aris et focis". N'avem altă scăpare, decât de a reașeza sistemul economic pe bazele principiilor creștine; spre aceasta însă e necesar, ca cercurile culte să nu se întoarcă de către creștinism. Să ne ridicăm odată pe înălțimea revizuirii istorice, de unde vom vedea clar că cu astfel de apostazie dela creștinism, cu astfel de sclăvie condamnabilă, societatea europeană nu se poate menține față de viața și principiile judeo-păgâne. Dacă cercurile culte sunt așa de miope, încât nu scutură depe sine acel jug jidovesc, pe care și ele-l condamnă între patru ochi, dacă sunt așa de fără caracter, încât schimbă creștinismul cu liberalismul judaic: atunci de fapt ne coborâm mai jos pe covârnișul decadenței și sau social-democrații vor strivi această societate lașă, sau va apare încetul cu încetul o generație creștină viguroasă, care trezindu-se la conștiința rușinei părintești, cu energie eroică și jertfe ce nu pot lipsi, va câștiga valabilitate dreptății creștine.

A. O. MĂRCUȘIU
— Năsăud. —

*

Notă. Articolul de mai sus a fost scris încă prin anul 1893, de genialul Episcop rom. cat. Prohászka Ottokár (†), din Székesfehérvár — Ungaria, și publicat mai nou, în vol. XXII al operelor sale, întitulat „Iránytü", pag. 1—13.

Anarchia se propagă de sus

Directorul Ministerial al Ardealului, Domnul Dr. Valer Moldovan şi adunarea cuzistă din Iendul Maramureşului

In 25 Ianuarie curent era să fie o adunare cuzistă la Iend. Pregătirile ce se făceau în jurul acestei adunări aveau, de sigur, oarec-care însemnătate, dat fiind că vestea i-a mers până în cabinetul Domnului Director Ministerial, care în râvna sa patriotică, repede s'a sesizat şi a expediat ordin sever autorităţilor judeţene de a nu admite, la nici un caz, adunarea cuzistă.

Subsemnatul, fiind delegat din partea organizaţiei noastre clujene a L. A. N. C. spre a propovădui rostul şi năzuinţele noastre de program, am purces la drum.

Spre a ajunge la ţintă, am făcut sforţări, de cari — îmi place să cred — numai noi Cuziştii suntem capabili. Dar asta nu impoartă.

Impoartă însă altceva, şi anume: Năzuinţele noastre politice, pornite în cadrul legilor în vigoare, sunt călcate în picioare de către exponentul celei mai înalte instituţiuni de des centralizare democratică, de către Dl. Dr. Valer Moldovan.

Mai trebue amintit?... că în urma înaltului ordin jandarmii concentraţi în Ieud şi jur şi-a făcut pe deplin datoria? Pe ziua destinată, răii aceştia de cuzişti, năvălitori spre Iend, au fost reţinuţi cu succes dela distanţă, şi nu s'au putut apropia să contamineze comuna aceasta pacinică. O singură excepţie: subsemnatul. In urma greutăţilor de drum şi călătorie, am ajuns într'un timp, când nimenea nu-şi mai închipuia că soseşte încă cineva la Iend. Duminecă, înainte de zorii zilei, între 4 şi 5, am intrat în casa ospitalieră a prietenului nostru de aici. — Surprindere generală.

La 8 oare jandarmii ne calcă casa. Mi-se ia interogatoriul: cum am putut veni, ce caut, cine sunt? terminându-se cu aceea, că adunarea nu s'a admis din cauza ultrademocratului ordin din Cluj, şi că subsemnatul *„în numele legii“* sunt declarat de arestat la domiciliul, unde mă aflam.

Am protestat înzadar. Nici la biserică nu m'au lăsat. In situaţia, ce mi s'a creat „în numele legii“, neavând altceva de făcut, m'am învoit să fiu transportat la 17 Km. de Iend, spre a interveni la primpretorul de plasă din Dragomireşti. S'a reuşit astfel să fiu îndepărtat din comuna cu pricina, şi după aceea, comună de comună să fiu excortat de jandarmii, ce ni se ţineau în urmă până m'au scos din judeţ. Frumoasă democraţie, Domnule Minsitru al Ardealului! Noi ne cunoaştem de mult. La Târgul dela Găina, când nu eraţi încă ministru, aţi sfinţit steaguri de voinici, iar la Câmpeni aţi invitat pe ţărani să dea în cuzişti cu pietri: lucruri de bună seamă au contribuit şi ele la ridicarea D-Voastră în demnitate ministerială.

Dar să lăsăm gluma şi să dovedim că năzdrăvăniile acestea nu duc la bine. Ele duc de-a-dreptul la anarhie.

Liga Apărării N. C. departe de-a fi extremistă, e singura organiaţie politică, care pe cale legală şi în mod natural, poate să unească pe Românii divizaţi în partide şi să-i ridice din halul şi desnădejdea în care i-au târât certurile între ele, precum şi jafurile celor ce-au ajuns la putere.

Că noi, Cuziştii, agităm populaţia pacinică şi că sămănăm ura de rassă, periclitând pacea dintre creştini şi Evrei, toate acestea sunt minciuni, pentru naivii fără de judecată.

Românii nu-i iubesc pe Evrei, dar care popor îi iubeşte, când aceştia trăiesc ca paraziţii, şi sleiesc prin specula lor toată puterea de viaţă a popoarelor printre cari se aşează.

Antisemitismul îl propagă Evreii. Natural ca popoarele sănătoase să se apere şi să reacţioneze cu succes. Antisemitismul creşte şi se desvoltă în proporţia cum creşte pericolul. Azi ni se dă ocazie de antisemitism ce ia proporţiile cuvenite alături de noi, în: Germania, Italia, Ungaria, Polonia, Anglia, şi chiar şi în Palestina.

Nu e trebuinţă de-a agita spiritele. *Ura celor năpăstuiţi există* şi se îndreaptă în contra tuturor paraziţilor, fie Jidovi sau Jidoviţi, cari întovărăşiţi în partide s'ajută reciproc la spolierea cetăţeanului, ajuns la marginea răbdării.

Unde mizeria şi foamea e mai mare, acolo nedreptăţile devin insuportabile, şi revolta generală abia se mai poate stăpâni. Cuziştii sunt de vină? Ei nu-s nici Jidovi şi nu-s nici Jidoviţi! Ei n'au guvernat, ca prin nelegiuirile şi sărăcia adusă pe ţară să agite spiritele. Maramureşul, ca şi alte ţinuturi năpăstuite de speculă şi jaful de cămătari, e plin de revoltă! L. A. N. C. reprezentată prin nume şi prin tovarăşii noştri de luptă, nu pentru agitaţii a purces spre Iend. Agitaţiile le-au făcut alţii. Noi am fi sămănat sămânţă nouă, sămânţa nădejdii de bine fără nădejdi noi, nu există echilibru, nu mai există pace.

D-Voastră, Domnule Ministru al Ardealului, aţi zădărnicit această intervenţie a noastră în Maramureş la Iend. V'aţi temut de cuvântul nostru că agită? Aţi făcut rău. Nu cuvintele noastre. Faptele D-Voastră sunt acelea, cari în totdeauna au agitat şi urmează şi azi să agite spiritele. Aţi călcat legea, Dle Ministru, dând ordinul de nerespectare ale legii instanţelor din Maramureş. Şi au înţeles cu toţii... răul ce D-Voastre, ca Ministru, nu-l puteţi înţelege: Cine seamănă vânt, va secera furtună.

NICOLAE POPA

— *Cluj.* —

L. A. N. C. Jud. Câmpulung (Bucovina)

Dl. înv. *Gr. Berciu*, a organizat în cursul lunelor Noemvrie—Decemvrie—Ianuarie, comunele: Doroteia, Negrileni, Ostar, Slătioara, Păltinoasa, Gemene şi Valea Boului.

Iar întruniri a ţinut în comunele: Frumosu şi Vatra Moldoviţei. — Membrii noui au depus jurământul şi au primit carnete de identitate. S'au făcut mişcări şi la gazeta „Chemarea“.

Socor, şi Garda de Fier

Suntem deja după atentatul elevului de cl. VI liceală *Dumitrescu*, contra ilustrului director al şi mai ilustrului ziar din Sărindar: *„Adevărul“*.

Un atentat la viaţa unui om, mai ales la noi, la Români, popor îndeobşte cunoscut ca bun la inimă şi milos, totdeauna a surprins neplăcut, şi a revoltat contra faptului, întreaga opinie românească.

Regretele şi simpatiile Românilor, pentru un om care a scăpat cu viaţa, — chiar şi fiind acesta Evreu — sunt naturale.

In urmarea cazului de faţă însă, chiar pentrucă Dl. Socor este Evreu, înverşunarea cu care se lucră e mare, şi măsurile ce se iau sunt nedrepte.

Românii totdeauna au fost nedreptăţiţi şi lucrul acesta este atât de adevărat că toată lumea îl ştie. Se revoltă sufletul românesc de nedreptatea ce i se face lui, în ţară.

Sub ochii noştri vin năvală, ne năvălesc străinii. Străini de rasă şi străini la chip şi la asemănare, ei vin şi ne ocupă ţara. Scaunele Marilor Voivozi de odinioară: Maramureşul lui Dragoş-Vodă, Suceava şi Putna lui Ştefan cel Mare, azi gem, Iaşii s'au înstrăinat şi Bucureştii le urmează.

Acesta-i adevărul. Şi adevărul acesta e atât de trist, că amintindu-l numai *rişti* să devii „agitator ordinar“, „agitator criminal“ al „maselor inculte“ şi, vai, periclitezi atunci să se deştepte robul şi să rupă această pacinică convenţiune cu străinii, veniţi să-i înstrăineze avutul, să-i altereze şi alcoolizeze fizicul şi să-i otrăvească sufletul.

Revenind însă la *Socor*, risc, ca 'n legătură cu otrava sufletească a presei jidoveşti, fiind D-sa director al ziarelor de această nuanţă *„Adevărul“* şi *„Dimineaţa“*, risc, zic, să devin şi eu „agitator odios“, cu toate consecinţele, aducând la cunoştinţa cetitorilor, următoarele:

Lectura „floarea literaturilor străine“, editată, spre fericirea şi cultivarea sufletului cetitorilor români, săptămânal, şi îngrijită de acelaş spirit iudaic al Adevărului, în Nr. 280 *„MOARTEA MINCIUNII“*, roman, al cărui titlu vrea să însemne *biruinţă asupra bisericii creştine*, la pag. 13, găsim următoarele fraze:

„Ce tot vorbeşti de Dreptatea Dumnezeiască şi de mângăierea bisericii? Blestemat fie bunul şi atotputernicul vostru D-zeu, blestemată biserica voastră, care propovăduieşte minciuna“.

La pag. 14:

„Mă numesc prof. Acerbus, şi în calitatea mea de rege al lumii criminale... chirurgul omenirii cuţitul meu stârpeşte imediat abcesul. Pe mine o să mă binecuvinteze lumea, căci nu D-zeu, ci eu sunt acel care împiedec răul să nu se îngrămădească până la cer“.

La pag. 18:

„Pivniţa principală a „Centrului Religios“ e înţesată cu 1000 kg. de ecrasită.... Centrul relogios a ajuns la sfârşitul uneltirilor sale... Măsura infamiilor lui s'a umplut. Să moară... O flacără orbitoare... bubuitura sguduitoare!.. crăpături adânci în zidurile Centrului Criminal, care se prăbuşi cu un sgomot infernal“ etc.

La pag. 31, în al doilea roman din aceeaş „floare a literaturii străine“, tot spre întărirea sufletească a cititorului:

„...blestemat să fie El, şi toată opera cârpăciască a creaţiunii lui, să fie blestemată...“

Iată, iubiţilor cetitori, ce otravă strecoară printre aşa-zisele flori de literatură străină, în sufletele plăpânde ale cetitorilor Români, ce-ar avea pretenţia să fie crescuţi în morala creştină, în iubirea de-aproapelui şi în preamărirea lui Dumnezeu.

ŞI CINE E PROPOVĂDUITORUL ŞI CINE SUNT RĂSPUNZĂTORI PENTRU ACEASTA?

E Socor, cu ceilalţi Jidovi ai săi, editori şi redactori ai ziarelor „Adevărul“ şi „Dimineaţa“. In al doilea rând sunt vinovaţi şi înaintea oamenilor şi înaintea lui D-zeu, jidoviţii, adecă Românii ce s'au întovărăşit cu Jidovii; ei sunt prietenii lor, sunt lacomi, ca şi ei, şi-şi vând pe bani cu serviciile, şi cinstea, şi neamul şi chiar şi pe D-zeu.

In stabilimentele Adevărului şi sub egida personală a D-lui Socor, se face apologia crimei, a criminalului ce 'nfruntă pe D-zeu şi-şi asumă binecuvântarea lumii.

Biserica noastră propovădueşte minciuna? Nu! Ea propovădueşte adevărul, modestia şi dreptatea: „Iubeşte pe deaproapele tău ca pe tine însuţi“.

Dar ţara noastră nu este stat creştin, ea aparţine altor moravuri decât acelea creştine, noi avem constituţie modernă; la noi se poate scrie orice şi la adresa oamenilor mari şi chiar şi la adresa lui Dumnezeu.

Avem constituţie modernă, şi guvern constituţional; şi avem democraţie. Că 'n mijlocul partidelor democratice, ţara se jidoveşte şi Românii pier, numai „nebunii“ îşi bat capul.

Aşa se 'nţelege goana sălbatică deslănţuită de autorităţi contra *Gărzii de Fier*, şi *Arhanghelul Mihail*, precum şi patima scuipată de Sărindar, contra L. A. N. C.

Doar, avem constituţie modernă, adusă cu consimţământul prelaţilor tuturor bisericilor creştine. Nu văd pe nimeni să protesteze, nu se revoltă nimeni. Nu se revoltă nimeni contra înstrăinării acestor meleaguri, nu se revoltă contra anarhizării acestei ţări de către Socor şi a uneltelor lor; pe acesta îl încredinţează de dragostea lor eternă, dar se revoltă contra revoltatului.

Şi aici mai ales... centrul bisericesc se adevereşte, par'că, să devină „centrul criminal“.

N. POPA
— Cluj. —

L. A. N. C. Jud. Câmpulung (Bucovina)

In consiliul L. A. N. C. jud. întrunit în Noemvrie 1930 în oraşul Vama, s'a hotărît:

1. Intensificarea propagandei (L. A. N. C.) prin gazeta „Chemarea“ de sub cond. Dlui *Dr. Haralamb Vasiliu*.

Dl. învăţător *Grigore Berciu*, secretarul org. jud., şi-a luat însărcinarea cu administraţia şi Redacţia acestei gazete pentru jud. Câmpulung, încă în luna Octomvrie 1930.

Propaganda se va mai face prin manifeste, circulare şi întruniri pe centre.

2. Organizarea L. A. N. C. în comunele unde încă nu există, precum şi reorganizarea cadrelor vechi.

3. Se va întocmi un *Memoriu* asupra cametelor, datoriilor, precum şi a altor rele şi neajunsuri din judeţ. Acest Memoriu se va înainta de o delegaţie de munteni M. S. Regelui.

*

Organizaţia din comuna Doroteia, îşi va sfinţi în curând steagul. La această înălţătoare sărbare, vor participa organizaţiile din împrejurime şi delegaţi din judeţ.

Pentru luminarea opiniei publice

Ziarul „Universul" din 4 Ianuarie 1931 conține pe 9 coloane o lungă serie de felurite cazuri, grupate în subtitluri, în cari întâlnim variate și interesante fapte în coliziune cu morala publică ori cu dreptul penal. Articolul întitulat: *„Anul 1930 judiciar"* este semnat de dl. Ion I. Nedelescu; și, dacă pentru penalist și gânditorul politic prezintă multă materie interesantă, pentru noi antisemiții oferă dovezi luminoase despre proporția în care Jidanii devin clienții codului penal în materiile în cari din vremuri străvechi au devenit profesioniști și maestri, și anume: în *„excrocherie"*, *„contrabande"* și *„falimente"*.

Toate aceste subtitluri sunt luate din articolul mai sus citat. Din ceea ce reproducem aici, cititorul va stabili rolul covârșitor, ca număr și influență, al Jidanilor în delictele menționate și va conchide cum acest neam parazitar și dușmănos transformă viața noastră economică într'un câmp vast de hoție sub rafinate forme.

Am subliniat numele ce sunt incontestabil jidovești, rămânând mulți Jidani ascunși sub nume ce și-au însușit spre a înșela pe Nejidani. Fie-care va putea stabili proporția numerică a deliquenților din neamul lui Iuda.

Citește cu atenție, iubite cititor:

„ESCROCHERIILE.

„S'au prăsit într'atâta, au luat atâtea forme și proporții, iscusințe și perfecțiuni și s'au întins în atâtea domenii, direcții și cercuri.... Incât au dobândit dreptul la un capitol special.

Mai cu seamă că prin însușirile de mai sus au reușit să plaseze țara — și sub acest raport — alături de cele mai înaintate civilizații ale Occidentului.

Urmăriți vă rog....

Ca într'un caleidoscop minunat, privind peste paginile cronicii judiciare, veți fi cuceriți de varietatea, ingeniositatea și picantul escrocheriilor ce au furat și reținut obștea.

Spicuiesc:

Negustorul Herșcovici S., spre a înlătura falimentul, plătește pe creditori cu polițe false ale nevestei, apoi dispare, abandonând enorm pasiv; altul — tot *Herșcovici*, dar *Avram*, — după ce înșeală naivitatea „pro Zion" a consângerilor localnici și adună fonduri pentru Palestina, se duce în țara lui Moise și escrochează și acolo, cu alte sume, pe frații" săi, în numele propagandei zioniste în România; iar ultimul *Herșcovici*.... *Leon Scheizer*, dându-se drept controlor la U. C. B., reușește să adune câteva zeci de mii de lei dela abonați spre a le schimba contoarele.....

Urmează apoi pirații milei și filantropiei publice: *Filip Alexander*, P. Zaharia și O. Petrescu, înșală publicul cu liste de ajutoare pentru studenții șomeri; Titus Barabas, adună fonduri pentru foaia universitară inexistentă „Murmurul națiunei"; *Naftuli Heller* și *Simon Blumenfeld* inaugurează sistemul listelor de subscripție și apelului către pungile oamenilor de bine, răspândite în Capitală prin apași diverși asociați la parte; Dimitrie Dobrescu, fiindcă le-a urmat exemplul, cu „subscripții pentru suferinzi" încasează 2 ani închisoare; iar *Tanc Silberștein* așteaptă la Văcărești judecata fiindcă își înmormântase toate neamurile trecute și viitoare, cu bani adunați din pomană escrocată pe ulițe.

Și acum escrocii negoțului: Teodor Thoma, prospector petrolifer, înșelă clientela cu comenzi imposibile; *H. L. Korn* și *C. Jaeger* operau în depozitele clienților; *Haim Coloman*, se da drept tapetier, primea material și bani, și lăsa pe clienți să adăste pe sfântul așteaptă; *Rubin Moșcovici*, ceasornicarul de sub Athénée Palace, își însușește bijuterii de un milion adunate în depozit pentru „excelentă plasare"; Lloydul Român adună garanțiile personalului și se disolvă la Văcărești, spre a fi reprodus ceva mai târziu de soții Traian și Ana Rădulescu, sub emblema „Boiangeriei Moderne"; ior tovărășia *Peretz și Brill* din str. Smârdan, se desface în paguba de milioane, a unor firme engleze ce-i încredintase considerabile stocuri de mărfuri.

. . . .

Omiteam însă pe profesioniștii căsătoriilor: *dentistul Kalik Miron*, i-a mâncat zestrea d-rei Zilly Soos în contul căsătoriei, dar după logodnă, o abandonă fără explicații; tânărul N. Grădișteanu operă în acelaș mod, dar nu merse nici la logodnă, fiindcă reuși să ia dota înainte chiar de a schimba inelele, grație unor diplome de înaltă intelectualitate, firește contrafăcute; d-ra *Rașela Sin Bercu*, cucerește — în idiș, ungurește și nemțește, — pe frumosul naiv, d. *Șmac Șmac* din Sighetul Marmației, îl ia de bărbat more judaico; îl duce la tribunal să semneze declarația de nuntă, dar îi pune sub nas în realitate un act de dotă prin care miopul domn de două ori Șmac, recunoaște că a primit dela aleasa inimii lui un milon lei. Apoi Rașela rupe căsătoria și.... cere banii înapoi!

. . . .

CONTRABANDELE.

Au ocupat și ele loc însemnat în atenția opiniei publice.

Este adevărat însă că nu atât prin importanța afacerilor, cât prin tapajul exagerat făcut în legătură cu contrabandele mărunte.

Bizareria e acută.

Contrabandele vaste, de o cutezanță sfidătoare, făptuită de așii acestui gen de piraterie — în paguba fiscului și a comerțului — contrabandele de calibrul celei comisă de tovarășii *Ghinsberg* și *Laub*, au fost sustrase rigorilor, s'au eternizat în cercetări elastice de birocrație fără rezistențe, s'au topit în mușamale, pe când cele neînsemnate, numai ele, s'au încheiat prin întemnițarea făptașilor sau prin severa lor amendare.

Exemplu: *Nadler Naftuli*, *Max Juster*, *M. Davidescu*, *Jean Aronovici* și *Sabina Aftalion*, pentru că au trecurat la vamă un stoculeț de mătăsuri, s'au ales cu amendă de un milion lei și cu riscul osândei cuprins în ordonanța de urmărire (*Ghinsberg* și *Laub* însă, își văd mai departe de afaceri, menajați de orice neplăceri); *Manasse Grumberg*, *Ilie Horowitz* și M. Sutzu au înfundat pușcăria într'o lungă prevenție, iar azi sunt judecați la tribunalul corecțional pentru altă contrabandă meschină (dar comparșii *Antonier* et Comp., prinși asupra faptului, nici n'au ajuns măcar la parchet); *Hermann Weissmann*, a fost condamnat la închisoare, fiindcă a introdus câteva țigarete bulgărești în țară, iar *Ludvig Schwartz* *Feibiș Benjamin* și *Jaques Safir* și-adastă sentința, fiindcă au importat ilicit câteva rânduri de cravate de mătase — totuși marii șnapani ai contrabandei habar n'au că există o lege a vămilor și un regim de penalitate pentru infractorii ei [1]).

[1]) Printre marii șnapani ai contrabandei, reamintim cititorilor noștri din acelaș număr al ziarului *„Universul"*, pe Jidanii *Bercovici Bela*, *Danzinger*

Să sperăm că cel puţin în 1931 se va unifica regimul judiciar în această materie, fie prin statornicirea unor rigori egale pentru toţi, fie prin revărsarea harului muşamalei asupra tuturor....

CONCORDATE, FALIMENTE, BANCRUTE.

Experienţa legii Iunian asupra concordatului preventiv, continuă.

Rezultatele sunt aceleaşi, bine cunoscute şi din timp denunţate de noi în campania ce am dus-o contra acestei legiuiri de sfărâmarea creditului ţării.

Tot mai numeroase firme se grăbesc să depună registrele la tribunalele comerciale spre a cere concordate de ruină pentru creditorii respectivi.

Flagelul se întinde în toate ramurile negoţului.

Şi discreditul ia astfel proporţii generale.

Iată câteva căzuri: fabrica de săpun şi lumânări Toma C. Zamfirescu: banca Română de finanţare; exploatatţia de păduri C. Pisău; bumbăcăria G. Ionescu; ceasornicăria *Ad. Roller* (activ 40 mil., pasiv 52 mil.); tipografia I. Ionescu; banca *Packer şi Becker*; import-export *I. Wexler* (activ 23 mil., pasiv 26 mil.); fabrica Ciorapi „Ideal" confecţii de *dame Auer* (activ 15 mil., pasiv 23 mil.!); pielăria C. Alexandrescu; accesorii de automobile *Weitz şi Kraft* (activ 4 mil. şi jum., pasiv 5 mil. şi jum.); sobe *Schoenfeld*; Auto-Import (activ 24 mil., pasiv 32 mil.!); pielăria *Micu Spinner* (activ 10 mil., pasiv 13 mil.); Armătura soc. Transilvania (activ 11 mil., pasiv 23 mil.!); petrolist *Charles Rosenfeld* (activ 11 mil. 800 mii, pasiv 16 mil.!); *Pişcu Lewy* ş. n. c. manufactură; farmacia *Bruss*, d. Ilie Bărdeanu; sticlăria Eft. Istrati; transporturi Ivry, d. *Steinhardt*; restaurant, cinema, hotel Marna, d. N. Tănăsescu; la „Balon", d. A. Georgescu ş. a.

Concordatul preventiv este una din creaţiunile legislative cele mai dăunătoare pentru creditul ţării şi suspendarea ei, până la întocmirea unei legiuiri de serioasă ocrotire a negoţului, se impune ca o aprigă nevoe a anului în care am intrat.

. . . .

E uşor de controlat că cele mai multe intreprinderi falite, au trecut prin purgatoriul concordatului.

Falimentele însemnează însă nu numai ruina precugetată a creditorilor, ci adesea şi înşelarea lor.

Tribunalele corecţionale au tratat de aceea cu firească severitate mai toate bancrutele ce li s'au înfăţişat.

De aceea, e şi o satisfacţie pentru opinia publică, dar şi o exemplară — deci prin ea însăşi utilă societăţii — represiune, osândirea infractorilor la legile comerţului.

Amintim între alţii pe: *fraţii Kalmanovici*, comercianţi de saci (pasiv 12 milioane lei, activ zero!) osândiţi la câte 2 ani închisoare; *Ig. Oberst* şi *Adolf Ieşanu*, câte un an; *Osias Oberst*, 2 ani; *Paul Schwartz, zis Negrescu*, 3 ani; *I. Bălănescu-Luther*, 18 luni; *tatăl şi fiul Millis, Samuel şi Karol*, câte 2 ani; *Z. Nistor*, un an; *Raul Bendel*, un an şi *Leon Pascu* 15 mii lei amendă; *H. I. Lewy*, 2 ani; *A. D. Kalantzis*, 2 ani; *Jean Leovenschon, zis Belgianul* 2 ani, etc....

Iar dintre cei supuşi judecăţii tribunalului corecţional, ca bancrutari frauduloşi, amintim pe: manufacturistul *Avram Todel;* drogistul Apostol Cionga; negustorul de galanterie *Issy Bially; Sol. Edelstein* şi *M. Bercovici*, componenţii soc. Luceafărul; bancherul Al. Georgescu; *Jaques Mendelsohn & Vaiss*, patronii firmei „Astra"; *Solomon Herzan:* croitorul *Aron Moise Kohn: Rebeca Rosenfeld şi fiul ei Michel; I. Segall Câmpineanu*, ş. a."

. . . .

Iată, domnule cititor, rassa care vrea să conducă lumea! Iată trăsurile caracteristice în timpul de azi ale bandei de tâlhari, cari mâine vor opera, ca în Rusia, şi la noi, dacă nu ne unim cu toţii în organizaţia L. A. N. C.

„Infrăţirea Românească".

Ludovic, Weiss Ludovic, Fisch Al., cari au făcut timp de 2 ani contrabande cu vagoane de spirt, mituind şi pe funcţionarii români dela staţia de frontieră Valea lui Mihai. Astăzi sunt cu toţii deferiţi justiţiei.

Iată Jidane Fildermann, dela U. E. R., cum îţi colaborează consângenii la viaţa economică din România întregită şi cum înţeleg respectul ţării, ce-i ocroteşte şi îi îmbogăţeşte!

D-ra Louise Weiss, misionara Ligii Naţiunilor

Cu toată criza economică, şi desorientarea politică, România este totuşi cercetată de înaltele personalităţi şi campioni ai păcii, pensionari ai Ligii Naţiunilor.

Vizitele umanitariştilor se înmulţesc în vreme ce situaţia economică a ţării, merge din ce în ce mai rău. Dacă ar fi vorba de un adevărat *îndreptar* şi *sprijin*, toţi aceşti misionari ai păcii şi ai umanitarismului, trecuţi de hotarele ţării — a doua zi după un banchet prezidenţial — nu ne-ar defăima ţara şi neamul, prezentându-ne lumii ca pe un popor barbar.

Păcătuim prin prea multă ospitalitate, prin prea multă bunătate şi toleranţă. Poporul de jos, este bun şi ospitalier *din firea lui*; conducătorii săi, sunt buni şi ospitalieri, *din laşitate şi inconştienţă*. Ambele, — calitatea şi defectul — au fost speculate cu prisosinţă de binevoitorii noştri umanitarişti internaţionali.

De curând, un mare ziar din Capitală, anunţa în coloanele sale, sosirea în Bucureşti a D-rei *Louise Weiss*, directoara revistei *„L'Europe Nouvelle"*, şi care după mai multe vizite de curtoazie pela diferite redacţii, a avut o consfătuire la Ministerul Instrucţiunii, cu d. Ministru Costăchescu şi d. C. Kiriţescu, directorul general al învăţământului secundar.

Care să fie oare rostul acestor sbuciumări ale D-rei de mai sus, campioana păcii şi a Ligii Naţiunilor?! Dar, consfătuirea dela Ministerul Instrucţiunii, dintre înaltele autorităţi şcolare şi directoarea Louise Weiss?!

Nimic extraordinar, fiindcă nota ziarului scrie:

— „Scopul acestei consfătuiri ar fi înfiinţarea unei şcoale în genul celei pariziene *„l'Ecole de la Paix"*, o şcoală a păcii, după modelul celei din Paris, unde puii de jidănaş, să înveţe şi mai multe argumente pentru abolirea graniţelor, pentru susţinerea păcii universale, adică a păcii lui Isdrael.

Pare că n'ar fi de-ajuns propaganda comunistă, ce se duce făţiş şi în ascuns, prin tot felul de tipărituri şi societăţi secrete, care în Basarabia au copleşit tineretul şcolar. Dovadă, că nu există nici un complot sau manifestaţie comunistă, în care să nu fie amestecaţi şi elevi de liceu, ori studenţi, majoritatea lor Jidani.

In general, literatura de după răsboiu, se caraterizează printr'o tendinţă antimilitaristă, împotriva sentimentului naţional, aşa zisa literatură umanitaristă, lipsită de impulsul puternic al voinţei de a fi. Această literatură — aşa zisă universală — a îmbolnăvit multe generaţii dela răsboiu încoace. Li-

teratura umanitaristo-democrată, formează în multe școli secundare, obiectul disertațiilor școlărești, în care tineretul entuziasmat se atașează de scriitori în genul lui *Karl Marx* et Comp.

Se discută problema educației tineretului, în care scop, s'au pus în programele analitice, una sau două ore de filosofie-pedagogie.

Cu aceasta, suntem departe de a putea spune că, educația tineretului este asigurată, mai cu seamă educația patriotică, *desvoltarea sentimentului național.*

Țintim prea mult exteriorul și prea puțin interiorul, baza personalității omului.

Avem pretenția de a fi mai întâi, cetățenii umanității, înainte de a fi cetățenii națiunii.

Numai prin națiune, la umanitate!

Școala păcii, despre care este vorba, nu-și poate avea rostul în capitala României-Mari, în care predomină — și așa — spiritul și atmosfera cosmopolită.

Precocitatea noastră, în a imita tot ce face Franța, este o precocitate bolnavă. Franța, nu trebue să uităm, că și-a creat o cultură, o artă, o civilizație a ei proprie și națională, înainte de a fi căzut pradă spiritului iudaic: universal-pacifist, internațional și cosmopolit.

Aceasta cu atât ma mult, astăzi, când școlile secundare și profesionale din provincie, se desființează din motive economice. Cum poate fi privită o atare intenție, când pătura țărănească-națională, n'are suficiente școli, — dovadă este numărul analfabeților și al celor fără studii, puși totuși în posturi înalte administrative — fapt care dăunează atât de mult, vieții noastre publice? !

Șomajul intelectual, nu este real, el nu este produs de numărul mare de intelectuali naționali, ci dimpotrivă, este produsul invaziei străinilor, cu diplomele din Apus *„Bon pour l'Orient“*, care concurează viața naționalilor, ce stau cu diplomele în buzunar....

Cine vine la noi în țară să ne propună înființarea de asemenea școli pentru pace?

D-ra Louise Weiss, directoara revistei „l'Europe Nouvelle“, interpreta Ligii Națiunilor în chestiunile mari de educație, *în vederea formării spiritului nou, ce vor să creeze în EUROPA PACIFICO-IUDAICĂ.*

Paralel cu aceasta, Ministerul Instrucțiunii [1]), fiind informat că o publicațiune periodică *„NAȚIONAL-CREȘTINĂ“*, s'ar fi răspândind printre elevi, trimițându-se chiar gratuit la unele direcțiuni de școale din afară școlii, ce ar împroșca, a dat ordine severe, ca perprăștia asemenea broșuri, să fie deferite parchetului.

Lăsând la o parte calificarea juridică a faptului, constituind un delict penal, plasarea unei publicații naționaliste, — *oficial aprobată* — putem vedea de aici, câtă grijă se pune de Jidani, în păstrarea ordinei și a sentimentului național, în școală. Prin intervenția lor, într'o noapte, codul penal, a luat o nouă interpretare.

Este vorba de *„BULETINUL ANTI-IUDEO-MASONIC“*, condus de oameni cu răspundere morală, de conferențiari universitari, la care colaborează oameni de înaltă cultură, ca: *A. C. Cuza, I. C. Cătuneanu* și *N. Paulescu*, toți profesori universitari. Rolul acestei publicații, este acela de a se face cunoscut opiniei publice, activitatea nefastă a ocultei francmasonice, care conspiră în speluncile-i misterioase, asupra: *Statului, Națiunei, Bisericei creștine.* Publicul creștin român, să judece și să aprecieze, unde-și are rostul intervenția Ministerului Instrucțiunei.

G. FĂCĂOARU
— Hunedoara. —

[1]) Vezi „Cuvântul“ Nr. 9046 din 1 Ianuarie 1931.

Blank și slugile sale

Zilele acestea a avut loc solemnitatea desvelirii monumentului lui *Mauriciu*, recte *Moritz Blank*, odiosul cămătar, care timp de 50 de ani a cămătărit haiducește biata noastră țară, rotunjindu-și burta și îngroșându-și ceafa cu bani storși din sudoarea de sânge a bietului Român.... Moritz Blank, care, venit cu traista 'n băț, cine știe din ce gubernie rusească, după 50 ani de hoție și pușlamalâc a reușit să ne dea formidabila bancă Marmorosch-Blank, dispunând azi de sute de sucursale în țară și străinătate, cu capitaluri fantastice.

La această solemnitate au luat parte o mulțime de foști, viitori și actuali miniștri, printre care remarcăm: d.d. *Mihai Popovici, V. Madgearu, Gr. Iunian, I. Răducanu*, etc., inclusiv d. *Gr. Filipescu...*

De d. *Gr. Filipescu*, nu mai vorbim. Il cunoaștem bine, încă dela moartea lui Mauriciu Blank, când în fața unei adunări imense de Jidani și jidăniți, a aruncat o grozavă pată de rușine pe obrazul celui ce a fost Nicolae Filipescu, spunând că acest mare om de stat și mare patriot, n'a ezitat să se prosterneze în fața idiotei și scârboasei făpturi circumcise, cerându-i nășia la Jokey-Club, de unde reese că d. Gr. Filipescu, a pălmuit demnitatea și a pătat amintirea tatălui său, afirmând (în discursul cu pricina), că întregul edificiu zidit de Nicolae Filipescu e așezat pe temelii blankiste...

Deci d. Gr. Filipescu e un mort pentru noi și pentru neamul românesc și ca urmare să nu mai vorbim de cei adormiți întru domnul.

Ne rămân actualii miniștri național-țărăniști, prezenți înaintea statuei lui Moritz Blank, să-l mai asigure odată de dragostea și credința lor de slugi bătrâne și plecate, cu care l-au înconjurat pe el, stăpânul, cel bătrân și cu care îl înconjoară azi pe *Aristică*, mâna dreaptă a d. Maniu.

Solemnitatea a decurs în liniște. Au vorbit slugoi mai bătrâni, apoi d. Mihai Popovici, actualul vistier, ferm convins că Moritz a fost, *dijà*, un bun Român, în multe rânduri, salvator al finanțelor statului în vremuri de grea cumpănă...

Și doamne, cât l-a mai lăudat d. Popovici!

L-a ridicat în slăvi nebănuite, l-a pus alături de îngerii din cer, l-a fixat ca pe un gândac pe frontispiciul finanței românești, aprobat de cei 3 miniștri blankiști...

La urma tuturor a vorbit Aristide, care după ce le-a mulțămit frumos pentru graba cu care au sosit, le-a dat voie să plece pela treburile lor...

Sărmană țară!... Tu te sbați, lupți și tremuri și tragi de moarte! Și miniștrii tăi luptă, se sbat și tremură și ei... de frica lui Blank, atotputernic în Țara Românească.

Miniștrii tăi închid școlile, că prea ți se deșteptaseră copiii și prea amenință cu bâta și ștreangul, pe hoți, mișei și vânduți și prea cer socoteală domnilor dela putere pentru tot ce fac și prea scrâșnesc din dinți și se încruntă în fața circumcișilor, cămătari, care le suge și măduva din oase!...

Miniștrii tăi asvârl pe drumuri

în plin început de iarnă, o oștire de nenorociți pentru că îngreuiază bugetul cu 2000—3000 lei lunar, pe când samsarii electorali și ciracii întru partid, încasează cu zecile de mii....

Miniștrii tăi, — din poruncă ocultă — maltratează invalizii, văduvele și orfanii de răsboiu și stropesc pavajul străzilor cu sângele lor, că prea amenințau pe hoții și trădătorii ajunși deputați și senatori de drept și pe dezertorii ajunși directori de gubernii sub oblăduirea pentru deapururi blestematului trădător Const. Stere...

Miniștii tăi vând străinilor averile naționale, ca să sărăcească pe copiii tăi și legați astfel de mâini și de picioare să-i arunce în ghiara finanței jidovești, a cămătarilor nesătui reprezentați prin viermii neadormiți de sub comanda lui Blank.

Miniștrii tăi fac legi peste legi îngrădind libertatea și drepturile copiilor tăi și deschizând granițele pentru circumtăiații ciraci ai Blank-ului dându-le frâu liber și îngăduindu-le să jefuiască prin camete neomenești pe copiii tăi ajunși la aman.

Miniștrii tăi execută ordinele lui Blank — foste slugi plecate bătrânului mort Moritz-Mauriciu, slugi plecate lui Aizic-Aristide cel de azi, care ține guvernul în buzunar, dispunând de actele lui. El e stăpânul...

Ceilalți nu-s decât niște slugi plecate, care îi execută cu precizie poruncile.

Iuda e stăpân!

Dictează!

Aruncă pe drumuri zeci de mii de nenorociți!

Ne închide școlile, ca să ne prostim!

Și ca mâine un Trotzki Leiba se va ridica și va trage sabia. Și în timp ce hora drăcească a circumtăiaților se va întinde dela un capăt la altul al țării noastre oropsite, zeci și sute de mii de capete vor sbura sub ascuțișul sabiei otrăvite și zeci și sute de mii de trupuri se vor anina în văzduh cu gâtul în ștreang de spânzurători — sabia și ștreangul lui Leiba Trotzki român de rit... blankist...

Noi le însemnăm în sufletul nostru îndurerat pe toate.

N. DIMITRIU-FOTIN
— Râmnicul Sărat. —

Un act de apărare

Dumitrescu-Socor

Un elev dela liceul internat din Iași — Dumitrescu — într'un moment de supremă revoltă sufletească a tras un foc de revolver, contra directorului celor două cotidiene din Strada Sărindarului: „Dimineața" și „Adevărul". Directorul a rămas cu viață după ce a trecut prin fiorii morții, iar „atentatorul" a fost transportat într'o celulă a închisorii Văcărești...

In tot decursul timpului, ce s'a scurs dela „atentat" și până în prezent, timp de-altfel destul de lung, Sărindarul n'a contenit să țipe... Și șarpele când e în pericol, șueră...

*

Un popor își are și el sufletul său; și contra acestui suflet se pot comite atentate... crime... Și câte crime de felul acesta nu s'au comis în strada Sărindarului. Din redacția Dimineții și a Adevărului, câte săgeți veninoase nu s'au îndreptat contra acelora ce vorbesc și simt românește... și câte calomnii nu s'au împrăștiat în cele patru părți a lumii din condeiul scribilor nebotezați, contra Țării noastre... De multe ori ne-a fost dat să vedem în coloanele acestor ziare cele mai nerușinate minciuni menite să ne discrediteze poporul peste hotare și de multe-ori cu strângere de inimă ne-am văzut cei mai buni fii ai țării, cei mai buni Români, împroșcați în noroiu. Palatul „Adevărului" și a „Dimineții" era pentru noi Românii, cupa de venin și ură, din care zilnic se vărsa otrava picătură de picătură... Și directorul celor două cotidiane din str. Sărindarului are pe suflet multe atentate și multe crime, săvârșite contra *sufletului poporului românesc*...

După cum în viața de toate zilele există o legitimă apărare contra celor ce atentează la viața unui semen al său, tot astfel și în viața unui popor există o *legitimă apărare* contra celor ce atentează la sufletul său. E drept că până la un punct acest suflet e distinct de sufletul mulțimii ce-l compune. Dar această distincție nu merge la infinit...

Dacă o casă compusă din nenumărate cărămizi apare în afară ca o unitate, nu mai puțin adevărat e că atunci, când cineva caută să o dărâme, cărămizile își dobândesc ființa lor distinctă... Și dacă în acel moment s'ar întâmpla ca o cărămidă să se desprindă din înălțimea zidului și să izbească în creștet pe cel ce lucrează la dărâmarea ei, cine poate fi făcut vinovat?... Desigur că nimeni. *Cauza rezidă în însași persoana care primise lovitura.*

Și atunci poate fi făcut cineva vinovat, că în urma nenumăratelor lovituri, ce le-a primit sufletul poporului românesc din partea ziarelor „Adevărul" și „Dimineața", s'a desprins o părticică din el, năpustindu-se asupra directorului lor? Poate fi făcut elevul Dumitrescu vinovat de glonțul descărcat asupra lui Socor? Nu!... Hotărât nu. Gestul său n'a fost un atentat în înțelesul comun al cuvântului, ci un *act de legitimă apărare*. Sufletul poporului românesc prin mâna lui Dumitrescu, a căutat să se apere contra repetatelor atacuri primite din str. Sărindarului.

*

Și legitima apărare stă în afară de legi.

V. LĂZĂRESCU
— Cluj. —